

## NOTY O AUTORACH

**Ks. Jerzy B a j d a**, profesor, teolog. Urodzony w 1928 r. w Krakowie. Studia z zakresu teologii w Instytucie Teologicznym w Tarnowie, prawa kanonicznego na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim oraz teologii moralnej na Papieskim Wydziale Teologicznym w Krakowie. W latach 1969-1973 wykładowca teologii moralnej na tymże Papieskim Wydziale Teologicznym. Od 1973 r. pracownik naukowo-dydaktyczny Akademii Teologii Katolickiej w Warszawie, związany z Instytutem Studiów nad Rodziną w Łomiankach.

Członek Rady Naukowej Instytutu Jana Pawła II KUL i Zespołu Redakcyjnego kwartalnika „Ethos”.

Główne obszary badań: podstawy teologii moralnej, szczególnie teologia powołania oraz problematyka teologiczno-moralna małżeństwa i rodziny.

Najważniejsze publikacje książkowe: *Powołanie małżeństwa i rodziny* w serii „Teologia Małżeństwa i Rodziny”, t. 1 (1980); *Powołanie chrześcijańskie jako zasada teologii moralnej* (1984).

**Anna Małgorzata B o r k o w s k a** OSB, magister, pisarka, tłumaczka, archiwistka. Urodzona w 1939 r. w Warszawie. Studia z zakresu filologii polskiej i filozofii na Uniwersytecie Mikołaja Kopernika w Toruniu, z zakresu teologii (nie dokończone) na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim.

Od 1964 r. benedyktynka w Żarnowcu. Od 1969 r. archiwistka w domu zakonnym w Żarnowcu.

Główny obszar zainteresowań: historia polskich zakonów żeńskich.

Najważniejsze publikacje książkowe: *Mniszki* (1980); *Dekret w niebieskim ferowany parlamencie* (1984); *Słownik klasztorów mniszek benedyktyńskich w Polsce* (1989); przekłady: *Księga Starców* (1983); Flynn, *Halo pan Bóg? tu Anna* (1993).

**Andrzej B r o n k** SVD, profesor, filozof. Urodzony w 1938 r. w Sopocie. Studia filozoficzne na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim.

Od 1973 r. pracownik naukowo-dydaktyczny KUL. Obecnie kierownik Katedry Metodologii Nauk. Równocześnie od 1968 r. wykładowca w Seminarium Misyjnym Księży Werbistów w Pieńźnie i w Nysie.

Wiceprezes Towarzystwa Naukowego KUL. Członek Międzynarodowego Instytutu Naukowego „Anthropos” (St. Augustin, Niemcy), Komitetu Nauk Filozoficznych PAN, Polskiego Towarzystwa Filozoficznego, Lubelskiego Towarzystwa Naukowego, Societas Humboldtiana Polonorum, Redakcji „Roczników Filozoficznych” (z. 2), Kolegium Redakcyjnego „Ethosu”, Rady Redakcyjnej „Przeglądu Filozoficznego”, Rady Programowej „Studiów z Filozofii Niemieckiej”. Członek zarządu Katolickiej Fundacji Naukowej (Lublin).

Główne obszary badań: filozofia i metodologia nauk, hermeneutyka, anglosaska filozofia analityczna, filozofia i semiotyka języka.

Najważniejsze publikacje książkowe: *Język etnologii na przykładzie teorii religii W. Schmidta. Analiza metodologiczna* (1974); *Rozumienie, dzieje, język. Filozoficzna hermeneutyka H. G. Gadamera* (1982); *Nauka wobec religii* (1996).

Zbigniew Chłap, profesor, lekarz. Urodzony w 1928 r. w Dąbrowie Górniczej. Studia na Wydziale Lekarskim Uniwersytetu Jagiellońskiego i Akademii Medycznej w Krakowie oraz w Institut Gustave Roussy (Francja).

W okresie II wojny światowej żołnierz Szarych Szeregów i Armii Krajowej.

Od 1950 r. pracownik naukowy i lekarz AM w Krakowie. W latach 1970-1973 kierownik Zakładu Patologii Uniwersytetu w Algierze i Oranie (Algieria). Od 1973 r. kierownik Zakładu Patofizjologii AM, obecnie kierownik Międzywydziałowej Katedry Patofizjologii Collegium Medicum UJ w Krakowie.

Członek Papieskiej Akademii Pro Vita, Komisji Etyki Medycznej PAU, Polskiego Towarzystwa Lekarskiego, Polskiego Towarzystwa Patologów, European Association for Cancer Research, Société Française de Cytologie Clinique i innych. Przewodniczący Stowarzyszenia „Lekarze Nadziei”.

Odznaczony Krzyżem Armii Krajowej i medalami wojskowymi. Kawaler Orderu Palm Akademickich przyznanego przez francuskiego Ministra Edukacji.

Główne obszary badań: patologia i patofizjologia kliniczna i doświadczalna (cytodiagnostyka nowotworów i chorób płuc).

Autor licznych artykułów z powyższych dziedzin publikowanych w czasopismach krajowych i zagranicznych, współautor podręcznika *Patofizjologia* (1992). Współautor Kodeksu Etyki Lekarskiej.

Georges Cottier OP, profesor, filozof, teolog. Urodzony w 1922 r. w Carouge k. Genewy. Studia na Uniwersytecie w Genewie (filologia klasyczna) oraz na Angelicum w Rzymie (filozofia i teologia).

Był profesorem filozofii na Uniwersytetach w Genewie i Fryburgu (Szwajcaria). Od 1990 r. Teolog Domu Papieskiego.

Przewodniczący podkomisji teologicznej komitetu przygotowującego wielki jubileusz roku 2000.

Sekretarz Generalny (od 1989 r.) Międzynarodowej Komisji Teologicznej. Członek honorowy Papieskiej Akademii Nauk. Redaktor przeglądu „Nova et Vetera” (w Genewie).

Główne obszary badań: filozofia, teologia, etyka.

Najważniejsze publikacje książkowe: *Humaine raison* (1980); *Questions de la modernité* (1985); *Consacrés dans la vérité* (1992); *Histoire et connaissance de Dieu* (1993); *Scritti di Etica* (1994); *Valori e transizione* (1995).

Stanisław Grygiel, profesor, filozof. Urodzony w 1934 r. w Zembrzycach k. Suchej Beskidzkiej. Studia z zakresu filologii polskiej i filozofii na Uniwersytecie Jagiellońskim w Krakowie, na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim oraz na Katolickim Uniwersytecie w Louvain.

W latach 1962-1980 redaktor „Znaku”, a następnie kierownik Polskiego Instytutu Kultury Chrześcijańskiej w Rzymie (1980-1983). Od 1965 do 1980 r. wykładowca filozofii w Papieskiej Akademii Teologicznej w Krakowie, a w latach 1989-1994 w Akademii Santa Croce w Rzymie; od 1981 r. w Instytucie Jana Pawła II na Uniwersytecie Laterańskim (od 1996 r. wicedyrektor), a obecnie również w Lugano (Szwajcaria) oraz w Waszyngtonie.

Członek Polskiego Towarzystwa Filozoficznego oraz Argentyńskiego Towarzystwa Filozoficznego. Redaktor czasopism: „Il Nuovo Areopago”, „Anthropotes”, „La società”, „Communio”, „Znaki Czasu”, „Znak”.

Laureat Nagrody w Konkursie im. R. Schneidera.

Główne obszary badań: antropologia filozoficzna, filozofia egzystencji, etyka.

Autor książek: *L'uomo visto dalla Vistola* (1978); *La voce nel deserto* (1981); *La voz en el desierto* (1982); *Il lavoro e l'amore* (1983); *W kręgu wiary i kultury* (1990); *Kimże jest człowiek?* (1995); *Dolce guida e cara* (w druku).

Roman Oktawian Jusia k OFM, doktor, socjolog. Urodzony w 1956 r. w Radecznicy w woj. zamojskim. Studia w Wyższym Seminarium Duchownym oo. Bernardynów i na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim.

Od 1981 r. wykładowca w WSD oo. Bernardynów w Krakowie i Kalwarii Zebrzydowskiej. W latach 1984-1990 kustosz zabytkowego obiektu sakralnego w Leżajsku. Od 1992 r. współpracownik Instytutu Kultury – Fundacji Jana Pawła II w Lublinie.

Wyróżniony Złotą Odznaką Ministerstwa Kultury i Sztuki za opiekę nad zabytkami.

Główny obszar badań: socjologia religii, zwłaszcza problematyka ruchu pielgrzymkowego dorosłych i młodzieży oraz problematyka religijności młodzieży, jej postaw i systemów wartości. Autor artykułów z powyższych dziedzin.

Ks. Marian Kurdziałek, profesor, historyk filozofii. Urodzony w 1920 r. w Bobrownikach nad Wieprzem. Studia filozoficzno-teologiczne w Wyższym Seminarium Duchownym w Siedlcach oraz na Wydziale Filozofii Chrześcijańskiej Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego. Wieloletni pracownik KUL (od 1950 r.), obecnie emerytowany.

Członek Société Internationale pour l'Etude de la Philosophie Médiévale, Lubelskiego Towarzystwa Naukowego, Towarzystwa Naukowego KUL, Cusanus-Gesellschaft. Członek Rady Naukowej Instytutu Jana Pawła II KUL.

Główne obszary badań: związki filozofii średniowiecznej z filozofią grecko-rzymską, wczesnośredniowieczna filozofia przyrody, relacje pomiędzy teologią filozoficzną a teologią objawioną w starożytności i Średniowieczu.

Najważniejsze publikacje książkowe: *Davidis de Dinanto „Quaternulorum” fragmenta* (1963); *Średniowiecze w poszukiwaniu równowagi między arystotelizmem a platonizmem* (1996).

Ks. Józef Krukowski, profesor, prawnik. Urodzony w 1936 r. w Sułowcu k. Zamościa. Studia z zakresu teologii i prawa na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim.

Od 1965 r. pracownik naukowo-dydaktyczny KUL, kierownik Katedry Kościelnego Prawa Publicznego i Konstytucyjnego (od 1984 r.). Od 1992 r. również pracownik naukowy ATK w Warszawie, obecnie także wykładowca na UMCS w Lublinie.

Konsultor Papieskiej Rady do Spraw Interpretacji Tekstów Prawnych. Przedstawiciel Episkopatu Polski w Komisji Konstytucyjnej Zgromadzenia Narodowego. Ekspert sejmowej Komisji Nadzwyczajnej do Rozpatrzenia Projektu Ustawy o Ratyfikacji Konkordatu między Stolicą Apostolską i Rzeczpospolitą Polską. Założyciel i prezes Stowarzyszenia Kanonistów Polskich (od 1990 r.). Założyciel i przewodniczący Wydziału Nauk Prawnych TN KUL. Członek Stowarzyszenia Polskiego Prawa Konstytucyjnego, Consotatio Internationalis Studio Iuris Canonici Promovendo (Rzym), Canon Law Society of America (Waszyngton).

Główne obszary badań: teoria prawa, prawo kanoniczne, prawo konstytucyjne, prawo międzynarodowe, szczególnie problematyka relacji państwo – Kościół.

Najważniejsze publikacje książkowe: *Wpływ bojaźni z szacunku na wartość umowy małżeńskiej w prawie kanonicznym* (1970); *Sprawiedliwość administracyjna w Kościele* (1979); *Administracja w Kościele* (1985); *Kościół i państwo. Podstawy relacji prawnych* (1993); *Konkordaty współczesne. Doktryna – teksty* (1995); *Kościół w życiu publicznym* (1996).

Andrzej Madaj OMI, duszpasterz, rekolekcjonista, poeta. Urodzony w 1951 r. w Kazimierzu Dolnym. Studia filozoficzno-teologiczne w Wyższym Seminarium Duchownym w Obrze, na Uni-

wersytecie Gregoriańskim w Rzymie, w Papieskiej Akademii Teologicznej i na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim.

Od 1991 do 1994 r. superior Domu Zakonnego Misjonarzy Oblatów w Gorzowie Wielkopolskim. Obecnie duszpasterz na Ukrainie (Kijów).

Inicjator ewangelizacji podczas festiwalu muzyki rockowej w Jarocinie, jeden z animatorów ekumenicznych spotkań w Kodniu nad Bugiem, uczestnik ruchu Światło-Życie i Odnowy w Duchu Świętym.

Laureat konkursu literackiego „Powściągliwości i Pracy”.

Autor m. in. książek: *Dziennik wiejskiego wikarego* (1984); *Radości nasza* (1987); *Bogaci młodością* (1989) oraz tomików poetyckich: *Ciche psalmy* (1988) i *Tobie na chwałę* (1991).

**Stanisław Majdański**, doktor, filozof. Urodzony w 1935 r. we Włocławku. Studia filozoficzne na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim.

Od 1957 pracownik naukowo-dydaktyczny KUL.

Członek Towarzystwa Naukowego KUL, Polskiego Towarzystwa Semiotycznego, „Wspólnoty Polskiej” oraz Związku Sybiraków.

Członek Zarządu Instytutu Jana Pawła II KUL. Redaktor „Summarium” TN KUL.

Główne obszary badań: filozofia – logika, szczególnie: semiotyka i ogólna metodologia nauk oraz historia tych dziedzin (myśl polska, belgijska i rosyjska), myśl i działalność Jana Pawła II, podstawy i zastosowanie etyki, problemy ekologii, problematyka polonijna.

Najważniejsza publikacja książkowa: *Problemy asercji zdaniowej. Szkice pragmatyczne* (1972). Autor wielu inicjatyw naukowych i wydawniczych.

**Jean-Marie Meyer**, profesor, filozof. Urodzony w 1955 r. w Paryżu. Nauczyciel filozofii w gimnazjum i wykładowca historii filozofii współczesnej w Faculté de Philosophie Comparée w Paryżu.

Członek (wraz z żoną Anouk) Papieskiej Rady do Spraw Rodziny.

Główne obszary badań: bioetyka, logika i metafizyka Średniowiecza, filozofia Hegla.

Autor artykułów z powyższych dziedzin, publikowanych głównie w czasopiśmie uniwersyteckim „Cahiers”.

**Paweł Placyd Ogórek** OCD, doktor habilitowany, teolog. Urodzony w 1938 r. w Wielkiem na Lubelszczyźnie. Studia w Wyższym Seminarium Duchownym Karmelitów Bosych w Poznaniu i Krakowie, na Papieskim Wydziale Teologicznym w Krakowie oraz na Akademii Teologii Katolickiej w Warszawie.

Od 1972 r. wykładowca w WSDKB w Krakowie, a w latach 1975, 1987-1991 w Poznaniu, ponadto w seminariach: salezjańskim, franciszkańskim i Towarzystwa Chrystusowego, w Instytucie Duchowości „Carmelitanum” na Papieskiej Akademii Teologicznej oraz w Wyższym Instytucie Katechetycznym w Krakowie. Równocześnie katecheta (1972-1974), a potem duszpasterz akademicki (1975-1980) w Krakowie. Obecnie pracownik naukowo-dydaktyczny ATK.

Członek Polskiego Towarzystwa Teologicznego i Sekcji Duchowości Teologów Polskich.

Główne obszary badań: teologia moralna, teologia życia duchowego, myśl Tomasza Mertona.

Najważniejsze publikacje książkowe: *Życie modlitwy w nauce św. Teresy od Jezusa* (1984); *Teologia życia duchowego* (cz. 1: 1985; cz. 2: 1992); *Mistyka według Tomasza Mertona* (1995).

**Anna Papierkowska-Zajęc**, magister historii sztuki. Urodzona w 1970 r. w Lublinie. Studia na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim – z zakresu historii sztuki oraz w Studium Komunikowania Społecznego i Dziennikarstwa KUL.

Od 1996 r. nauczycielka w Liceum Sztuk Plastycznych w Lublinie.

**Giovanni Reale**, profesor, historyk filozofii. Urodzony w 1931 r.

Profesor historii filozofii antycznej na Katolickim Uniwersytecie Sacro Cuore w Mediolanie. Główne obszary badań: myśl filozoficzna Platona, Arystotelesa, Teofrasta i presokratyków.

Najważniejsze publikacje książkowe: *Il concetto di filosofia prima e l'unità della Metafisica di Aristotele* (1961), *Teofrasto e la sua aporetica metafisica. Saggio di ricostruzione e di interpretazione storico-filosofica con traduzione e commento della Metafisica* (1964); *Aristotele, La Metafisica* (tłum. i oprac. t. 1-2, 1968); *Melisso, Testimonianze e frammenti* (1970); *Storia della filosofia antica* (t. 1-5, 1975-1980, wyd. polskie: *Historia filozofii starożytnej*, dotychczas ukazały się: t. 1, 1993; t. 2, 1996); *Per una nuova interpretazione di Platone* (1989); *Saggezza antica* (1996). Wydawca i współtłumacz wszystkich dialogów Platona.

**Jacek Salij OP**, profesor, teolog i publicysta. Urodzony w 1942 r. w Budach k. Dubna (Wołyń). Studia w Akademii Teologii Katolickiej w Warszawie.

Od 1970 r. pracownik naukowo-dydaktyczny ATK w Warszawie, od 1973 r. również Kolegium Filozoficzno-Teologicznego oo. Dominikanów w Krakowie.

Członek Kolegium Redakcyjnego „*Studia Theologica Varsaviensia*”.

Autor licznych publikacji naukowych, religijnych i popularnych, tłumaczeń i opracowań tekstów św. Tomasza z Akwinu. Najważniejsze pozycje książkowe: *Królestwo Boże jest w was* (1980); *Szukającym drogi* (1982); *Rozpacz pokonana* (1983); *Rozmowy ze świętym Augustynem* (1983); *Legendy dominikańskie* (przekład i oprac., 1985); *Pytania nieobojętne* (1986); *Tajemnica Emmanuela dzisiaj* (1989); *Poszukiwania w wierze* (1991); *Dylematy naszych czasów* (1994); *Eseje tomistyczne* (1995); *Nadzieja poddawana próbom* (1995).

**Ks. Jan Sochoń**, doktor, poeta, historyk filozofii, krytyk literacki, publicysta. Urodzony w 1953 r. w Wasilkowie k. Białegostoku. Studia z zakresu filologii polskiej na Uniwersytecie Warszawskim (filia w Białymstoku) i z zakresu filozofii na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim.

W latach 1984-1986 wikariusz w Lubochni i Jabłonnii. Obecnie wykładowca w Wyższym Metropolitalnym Seminarium Duchownym, na Papieskim Wydziale Teologicznym i w Akademii Teologii Katolickiej w Warszawie. Stały współpracownik czasopism: „*Moja Rodzina*” (Paryż), „*Powściągliwość i Praca*”, „*Nowe Książki*” i „*Człowiek w Kulturze*” oraz Polskiego Radia.

Członek Zarządu Głównego Stowarzyszenia Pisarzy Polskich i Pen-Clubu.

Główne obszary badań: filozofia religii, filozofia sztuki, hermeneutyka, myśl św. Tomasza i scholastyka.

Najważniejsze publikacje książkowe: *Merton, Lubochnia i literatura* (1990); *Ateizm. Wizja Etienne Gilsona* (1993); *U drzwi Godot. Szkice o poezji, filozofii i teologii* (1995); *Słownik pojęć zmystyfikowanych* (1995). Tomiki poetyckie: *Wiersze* (1979); *Wita mnie lęk* (1986); *Paryż i inne wiersze* (1989); *Przemija postać tego świata* (1990); *Nie dzieje się nic szalonego* (1990); *Nagość wielokrotna. 50 krótkich wierszy* (1991); *Brzęk dzwonek* (1993); *Jasność* (1994); *Modlitwa z muzyką* (1996). Autor przekładów i prac edytorskich.

**Tadeusz Styczeń SDS**, profesor, filozof, etyk. Urodzony w 1931 r. w Wołowicach k. Krakowa. Studia teologiczne na Uniwersytecie Jagiellońskim w Krakowie, filozoficzne na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim. Od 1963 r. pracownik naukowo-dydaktyczny KUL. Obecnie kierownik Katedry Etyki, kierownik (i członek Rady Naukowej) Instytutu Jana Pawła II KUL, redaktor naczelny kwartalnika „*Ethos*”. Profesor Instytutu Studiów nad Małżeństwem i Rodziną im. Jana Pawła II przy Uniwersytecie Laterańskim w Rzymie. Członek-założyciel Internationale Akademie für Philosophie (Dallas, USA, obecnie Liechtenstein), członek Societas Ethica, Towarzystwa Naukowego KUL, Polskiego Towarzystwa Filozoficznego. Konsultor Papieskiej Rady do Spraw Rodziny. Członek Rady Zarządzającej Papieskiej Akademii Pro Vita. Redaktor „*Rocznik*”

ków Filozoficznych” KUL (z. 2), współpracownik czasopism: „Aletheia”, „Anthropotes” i „La Nuova Europa”.

Doktor honoris causa Uniwersytetu Nawarry w Pamplonie.

Główne obszary badań: etyka, metaetyka, antropologia filozoficzna i teologiczna, myśl Jana Pawła II.

Najważniejsze publikacje książkowe: *Problem możliwości etyki jako empirycznie uprawnionej i ogólnie ważnej teorii moralności. Studium metaetyczne* (1972); *Zarys etyki, cz. I: Metaetyka* (1974); *Der Streit um den Menschen* (współautor, 1979); *Etyka niezależna?* (1980); *W drodze do etyki* (1984); *Jedynie prawda wyzwala. Rozmowy o Janie Pawle II* (współautor, 1986); *Miłości, gdzie jesteś? Medytacje rekolekcyjne* (współautor, 1986); *Wolność w prawdzie* (1988); *Nienarodzony miarą demokracji* (red., 1991); *Wprowadzenie do etyki* (1993); *Solidarność wyzwala* (1993); *Urodziłeś się, by kochać* (1993); *Życie jest święte* (współred., 1993); *Czytając „Przekroczyć próg nadziei”* (współred., 1995); *ABC etyki* (współautor, 1996).

Józef Suchocki, magister, katecheta. Urodzony w 1949 r. w Hańczy na Suwalszczyźnie. Studia katechetyczne na Akademii Teologii Katolickiej w Warszawie.

W latach 1967-1970 ślusarz w kopalni węgla kamiennego „Bobrek”, następnie katecheta w Pawłowicach i Kaletniku, a obecnie w Suwałkach.

Autor artykułów, pamiętników i wierszy poświęconych głównie pielgrzymkom.

Stefan Swieżawski, profesor, historyk filozofii, filozof. Urodzony w 1907 r. w Hołubiu k. Hrubieszowa. Studia filozoficzne i historyczne na Uniwersytecie Jana Kazimierza we Lwowie, a następnie w Paryżu i na Uniwersytecie Poznańskim.

W latach 1934-1938 asystent na UJK we Lwowie. W latach 1945-1946 wykładowca na Uniwersytecie Jagiellońskim. Od 1946 r. do emerytury w 1976 pracownik naukowo-dydaktyczny Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego, jeden z pierwszych profesorów Wydziału Filozoficznego, od 1948 r. kierownik Katedry Historii Filozofii Średniowiecznej i Nowożytnej. Równolegle w latach 1957-1963 pracownik naukowy Zakładu Historii Filozofii Starożytnej i Średniowiecznej Instytutu Filozofii i Socjologii PAN.

W roku 1963 mianowany świeckim audytorem Soboru Watykańskiego II, po soborze członek Papieskiej Komisji Iustitia et Pax.

Członek zespołu redakcyjnego „Studiów Mediewistycznych” i „Mediaevalia Philosophica Polonorum”, członek Towarzystwa Naukowego KUL, Polskiego Towarzystwa Filozoficznego, Institut International de Philosophie (Paryż), The Medieval Academy of America, członek-współzałożyciel Societé International pour l'Etude de la Philosophie Médiévale (Louvain).

Doktor honoris causa Uniwersytetu Jagiellońskiego.

Wyróżniony m. in. francuskimi „Palmami Uniwersyteckimi” i Nagrodą im. Idziego Radzińskiego.

Główne obszary badań: filozofia średniowieczna, szczególnie myśl św. Tomasza z Akwinu, filozofia XV w.

Najważniejsze publikacje książkowe: *Byt. Zagadnienia metafizyki tomistycznej* (1948); *Św. Tomasz z Akwinu Traktat o człowieku* (tłum. i oprac. 1956); *Rozum i tajemnica* (1960); *Zagadnienie historii filozofii* (1966); *Dzieje filozofii europejskiej XV wieku* (t. 1-7, 1974-1987); *Człowiek i tajemnica* (1978); *Święty Tomasz na nowo odczytany* (1983); *Między średniowieczem a czasami nowymi* (1983); *Istnienie i tajemnica* (1993); *Dobro i tajemnica* (1995).

Władysław Tatarkiewicz, profesor, filozof, historyk filozofii, estetyk i historyk sztuki. Urodzony w 1886 r. w Warszawie, zmarły tamże w roku 1980. Studia prawnicze na Uniwersytecie Warszawskim, filozoficzne i psychologiczne na tajnych kompletach w Warszawie, filozoficzne na Uniwersytecie w Marburgu (Niemcy).

W latach 1915-1918 wykładowca na Uniwersytecie Warszawskim, od 1919 do 1921 kierownik Katedry Filozofii na Uniwersytecie Stefana Batorego w Wilnie, następnie Katedry Estetyki i Nowszej Historii Sztuki na Uniwersytecie Poznańskim, a od 1923 r. do wybuchu II wojny światowej III Katedry Filozofii ponownie na UW. Jednocześnie w latach 1924-1930 wykładowca historii sztuki na Wydziale Architektury Politechniki Warszawskiej. Redaktor naczelny „Przeгляdu Filozoficznego” od roku 1924 do likwidacji w 1951. W latach 1940-1944 wykładowca w tajnym nauczaniu UW i Uniwersytetu Poznańskiego w Warszawie. Od 1945 r. wykładowca na Uniwersytecie Jagiellońskim, Warszawskim, Politechnice Krakowskiej, w Instytucie Pedagogiki w Katowicach i w Instytucie Filmowym w Krakowie. W latach pięćdziesiątych zawieszony w prawie prowadzenia wykładów na ponad sześć lat. Od 1950 do 1951 r. dyrektor I Wydziału Polskiej Akademii Umiejętności w Krakowie. W 1957 r. powrót na Uniwersytet Warszawski, kierownik Katedry Estetyki, aż do przejścia na emeryturę w 1960 r. Następnie wykładowca historii filozofii w Państwowym Instytucie Pedagogiki Specjalnej (1960-1962) i w Państwowej Wyższej Szkole Muzycznej w Warszawie (1971-1972).

Członek Poznańskiego Towarzystwa Przyjaciół Nauk, Towarzystwa Naukowego Warszawskiego (wiceprezes 1937-1946), PAU (od 1947 przewodniczący Komisji Historii Filozofii Polskiej), International Committee of Philosophy, członek honorowy i założyciel stowarzyszenia Institut International de Collaboration Philosophique w Paryżu (później Institut International de Philosophie), PAN, członek Stowarzyszenia Historyków Sztuki, Polskiego Towarzystwa Filozoficznego, Union Académique Internationale, Towarzystwa Naukowego KUL.

Doktor honoris causa Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie i Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego.

Przed wojną odznaczony Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski i Orderem Oficerskim Legii Honorowej Republiki Francuskiej. Po wojnie: Krzyżem Komandorskim z Gwiazdą Orderu Odrodzenia Polski, Orderem Komandorskim Legii Honorowej Republiki Francuskiej i Krzyżem Komandorskim Orderu „Phoenix” Republiki Grecji. Wyróżniony Nagrodą Fundacji Alfreda Jurzykowskiego, Medalem Komisji Edukacji Narodowej, Medalem im. Mikołaja Kopernika, Nagrodą im. Idziego Radziszewskiego i in.

Najważniejsze publikacje książkowe: *Die disposition der aristotelischen Prinzipien* (1910, wyd. polskie: *Układ pojęć w filozofii Arystotelesa*, 1978); *O bezwzględności dobra* (1919); *Historia filozofii* (t. 1-2, 1931; t. 3, 1950); *O szczęściu* (1947); *Skupienie i marzenie* (1951); *Historia estetyki* (t. 1-3, 1960-1967); *O sztuce polskiej XVII i XVIII wieku: architektura, rzeźba* (1966); *Droga do filozofii i inne rozprawy filozoficzne* (1971); *Droga przez estetykę* (1972); *Dzieje sześciu pojęć* (1975); *O doskonałości* (1976); *Parerga* (1978).

Jadwiga Ż y l i ń s k a, magister, literatka. Urodzona w 1913 r. we Wrocławiu. Studia w zakresie filologii angielskiej na Uniwersytecie Poznańskim.

Członek Pen-Clubu (w latach 1972-1974 w zarządzie), Związku Literatów Polskich, obecnie Stowarzyszenia Pisarzy Polskich ZAIKS.

Wyróżniona nagrodą PEN-Clubu za całokształt twórczości w dziedzinie prozy.

Autorka powieści, opowiadań, esejów, słuchowisk radiowych, scenariuszy filmowych oraz artykułów publikowanych m. in. w „Twórczości”, „Odrze” i „Znaku”.

Najważniejsze publikacje książkowe: *Złota włócznia* (t. 1, 1961; t. 2, 1964); *Dom, którego nie ma* (1967); *Drogi, które prowadzą dalej* (1972); *Kapłanki, amazonki i czarownice* (1972); *Gospoda samobójców* (1977); *Wyspa dziwnego żartu* (1982); *Gra w tarota* (1987).